

hvis den højtærede Trafikminister efter Samraad med sin Kollega ønsker, at jeg skal fremsætte min Mening derom, skal jeg selvfølgelig være rede dertil.

Jeg skal et Øjeblik vende mig til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der staar som Ordfører for den større Højregruppe, og som i Hovedtrækkene har fundet Støtte fra sin Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich). Han udviklede paa ny sin besynderlige Teori om, at lave Jernbanetakster ere egentlig en Jernbaneskat, og høje Jernbanetakster ere en Skattelettelse, en Forringelse af Jernbaneskatten, og han drog med prisværdig Logik Konsekvensen af sin Teori. Han fortalte, at en Husmandskone, som skulde betale 10 Øre mere for at køre frem og tilbage til Torvet i Købstaden, vilde til Gængæld faa en Formindskelse af sine øvrige Byrder, saa hun havde egentlig al mulig Grund til at være henrykt over Takstforhøjelsen. Jeg vil blot i Parentes spørge det ærede Medlem, hvad det er for en Formindskelse, en Skattelettelse, hun opnaar ved Takstforhøjelsen. Mig bekendt foreligger der ikke Forslag om Skattenedsættelse. Det er jo muligt, at jeg har overset det i det Mylder af andre Skattelove, vi have med at gøre; i saa Fald vil det ærede Medlem maaske oplyse mig derom.

Det ærede Medlem var forleden Dag overmaade glad ved Takstforhøjelserne; i Dag syntes jeg, han havde stemt Tonen ned. Nu skal jeg ikke nægte, at det forbausser mig at se Højres Ordfører træde saa stærkt i Skranken for denne Lov, da det dog er en Kendsgerning, at der indenfor Højre har hævet sig meget stærke Røster mod den, endog fra meget fremskudt Side i Partiet. Jeg erindrer om Professor William Scharling, der har udtalt, at disse Takstforhøjelser vare den uheldigste Finansoperation af alle. Jeg erindrer om en Artikel fra i Gaar Aftes i „Nationaltidende“, hvori vedkommende Forfatter næsten Punkt for Punkt godkender de Betragtninger, jeg fremførte her forleden Dag mod Forslaget. Jeg haaber, at Formanden tillader, at jeg læser nogle enkelte Linier op af denne Artikel: „Finansministeren er jo nærmest Frihandelsmand; men hvad hjælper det at nedsætte Toldmuren, naar man samtidig højner Færdselsmuren; Transportfordyrelsen rammer jo allerførst vore egne Varer, ikke Udlandets, hemmer Virksomheden og kan jo umuligt bringe Statskassen den attraaede Indtægt, først fordi megen Virksomhed derved vil standses og

Transportindtægten altsaa bortfalde, og dernæst fordi Søvejen i høj Grad vil optage Konkurrencen. Jordbruget vil lide meget derved, Industrien ligesaa, Fiskeriet ogsaa. Praktisk Indgriben i den luksuøse utaalelige Kontoradministration af vore Jernbaner vilde gennem hensigtsmæssig Drift og husholderisk Styre skaffe større Besparelser i de nuværende kolossale Udgifter, end der kan ventes paa Indtægtsiden ved Takstforhøjelserne, og samtidig vil Erhverslivet intet Knæk lide.“ Det er Udtalelser, som falde nøje i Traad med de Betragtninger, jeg gjorde gældende overfor Forslaget. Det er da ogsaa højst ejendommeligt at se, at Højres Ordfører her i Salen, der bestandig har gjort sig til af at repræsentere Næringslivet og navnlig de saakaldte Byerhverv, gør sig til Talsmand for et Lovforslag, der nødvendigvis vil ramme Byerhvervene, baade Handel og Industri, og tilføje dem ikke ringe Skade.

Højre er Kapitalisternes særlige Parti, Højre er Kapitalismens altid redbonne Talsmand. Kapitalismen rummer to forskellige Retninger, dels den positive, den, der bygger noget nyt op, fremmer Produktionen og derved udvikler hele Samfundslivet. Paa det Felt har den kapitalistiske Udvikling vor fulde Sympati og møder Støtte fra vor Side. Men den anden Side er den negative, den udbytteriske, den, der søger at pine det mest mulige ud af Arbejderklassen i Særdeleshed og hele vort Samfund i Almindelighed til Fordel for den store Kapital, og det er denne sidste Retning, som i det ærede Medlem fandt sin Ordfører forleden Dag. Hans Tale fra forleden Aften var et karakteristisk Eksempel herpaa. Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at fremhæve, til hvilke store Lønninger Funktionærerne ere naaede, og sagde, at vi vare naaede saa vidt, at vi maatte standse med yderligere Lønningsforhøjelser, og han benyttede her til et Middel, som var den smukke Sag værdigt. Han fortalte, hvorledes det viser sig, at i Aarene 1904—05 have de fast ansatte underordnede haft en Gennemsnitsindtægt af 988 Kr., og de, der ernære sig ved Landbrug, en Indtægt af 809 Kr., og de, som ernære sig ved Industri og Handel, 878 Kr., saa at disse Tjenestemænd i aarlig Indtægt altsaa her efter stod højt over baade Landbrug og Industri. Hvorledes er et saadant Resultat opnaaet? Det er opnaaet ved at slaa store og smaa sammen under eet, ved at slaa Godsejere og Daglejere, Gaardmænd og Tjenestekarle sammen til een Klasse, ved